

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee " " " 5 " " " " "
Een " " " 4 " " " " "

Een blad afzonderlijk 10 centiemeer.
De abonnements zijn vooral betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemeer per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikelen vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

DE POSTRIJDER

DER PROVINIE LIMBURG.

TONGEREN, DEN 23 DECEMBER 1904.

Het Kerstfeest.

Heerlijk viert soms een dankbaar volk den verjaardag van zijn innig geliefden Koning. Vliegen wapen- en kanonnen bulderen, schitterende wapenschoonheden grijpen plaats; de vrolijk-akkordeur den muziek weergalmen door het land; bij het vallen van den avond worden er vreugdevuren ontstoken en dat alles geschiedt den dierbaren vorst ter eere. Nog plechtiger en indrukwekkender echter viert sinds eeuwen de gehele Christenheid den bijden geboortedag van den Koning der ongen, den Godmensch Jesus Christus, omzen dierbaren Verlosser en Zaligmaker.

Reeds vroeg in den morgen, lang voor het krieven van den dageraad, dreunt plotseling uit de torens der kerken de stadige klank der klokken over berg en dal, langs b sch en veld. In dorp en stad, wekt de gelooivogen op uit den slaap en roept hen ter plechtige feestviering g tempelwaarts. Ongetwijfeld vaart den christen bij het vernemen van het majestueus klokgeluid in den Kerstnacht een heilige seldering door het merg der beenderen; het is alsof ook hij de stem des Engels hoort, die hem toeroept : *Ik verkondig u een groot bijdschap welke voor het gansche volk zijd zal: dat heten in de stad van David, u de Zaligmaker geboren werd, die is Christus den Heer!*

En even als de herders, zegt ook de christen in dien wondervollen nacht: *Laat ons doorgaan tot Bethlehem en deze zaak zien, die geschied is, welke de Heer ons heeft bekend vernakt.* Hij staat naast op en big-seft zeh ter kerke. Niet zoudr heeft hij zijn huis verlaten, of u ontwaart, bij het foukelen van het sterrenlicht, eene menigte menschen, die als scholmen door het nachtelijk donker heenstuipen, en hetzelfde pad volgen dat hij betreedt; het zijn andere geloovigen, die even als hij op de roepstem der klokken geantwoord hebben: Christus is voor ons geboren, komt, laten wij Hem aanbidden.

Op verren afstand ontwaart hij het tempelgebouw, schitterend in een helderen lichtgloed welke als een weerschijs in van den lichtglans die de herders te Bethlehem, bij de verschijning der Engelen, omstraalde. Hij treedt het heiligdom binn n, dat reeds overvuld in met een groote schaar van feestvierende christenen. Talrijke bloemen vertoonen haar kleurenprijs, vele kaarsen flikkeren lielelijk op het altaar. Eensklaps ruischen de vroolijke akkoorden van het jubelend orgel door de heilige gewelven; de priester in zijn eene misgewaad getooid, komt te vorschijn; lauwe virookwolkjes, die eene aangename geur verspreiden, zweven door den tempel; de Kerstmis begint.

O wie kan weerstaan aan de zoete gewaarwording, die het hart overstelpt in den Kerstnacht, wanneer voor de oogen des geloofs de goddelijke Verlosser andermaal neerdaakt uit den Hemel in de zuivere handen van den priester onder de gedaante van brood en wijn, terwijl de oogen des lichaams met zielegenoegen gevestigd zijn op een

bevallige voorstelling van het Kersttooneel in het heiligdom; een lachend kindje, rustend in een kribbe op eene handvol stroo; wanneer de zilveren stemmen van het koor den zang der Engelen het Gloria in excelsis Dei zoet luidend uitgalmen en met der Engelen lofzang hem-lische vre glie instorten in het diepgevonden geroest der christenschuur. Ja dan eerst bejrijpt de christen en gevoelt hij, dat de gehele betekenis van het Kerstfeest ligt op zesloten in deze heerlijke lofzang door « een menigte van het hemelsche heir » op den geboortedag des Verlossers gezongen: Eere zij aan God in den hoog en vrede op aarde aan de menschen, die van go den wil zijn. Immers het goddelijk Kind, dat te Bethlehem in de verlaten stal in de grootste armoede geboren werd, heeft de afgoden verbrijzeld en den eeredienst van den almachtigen God op aarde hersteld. Het heeft vrede gemaakt tusschen den Schepper en het schepsel en schenkt na nog aan allen die de voorschriften van het heilig Evangelie volgen, den waren vrede, die de wereld niet geven kan. Vrede! O, dat woord speelt nog zulk een belangrijke rol in onze verlichte twintigste eeuw die toeh de eeuw der revolutie bij uitnemendheid mag heeten. Alles spreekt van vrede, alles haakt naar vrede en is geen vrede — men hoort niets dan bangstige geruchten van oproer; geheele volkeren sta in tegenover elkaar. Wat meer is zelfs in het zwaarsociale leven b stat er geen vrede meer tusschen de zonen van hetzelfde Vaderland, de burgers van dezelfde stad, de inwoners van dezelfde gemeente. Het soeisme dreigt toe de hertoe bes a werden van zaken geheel on er te nederen en verklaart daarom aan allen, die zich tegen zijn veruelingsplan n verzetten, een oortog op leven en dood. Kris er geen vrede in de wauische wip, omkij zij zich van Christus en zijne werk heeft losge scheurt, en het heidendom meer en meer veld doen win n. Herst dan, wanneer zij weer geloof neerknipt voor de kribbe van Bethlehem en den Godmensch Jesus-Christus als haren Verlosser en Wegveer erkent en aanbidt, zal ook voor haar het woord der Engelen op Kersting gesproken in vervolg treden: *Vrede aan de menschen die van goeden wil zijn.* God geve dat zulk spoedig geschied, opdat de zoete vrede eens voor goed onder de woelke eke n revolutionaire partijen tot welzijn van volkeren moge gevestigd en verzekerd worden!

Aan Jesus in zijn Kribbe.

Arm is uwe woning, o goddelijk Kind, Dat voor uw hemel een stallen vindt; Koud is uw wiegen, een kribbeken maar, En op wat halmen, o ch, sluimert gij daar.

Maar, o lief kindken, u past een troon, Schooner en rijker dan het allerhoogst; Ach en hier ligt gij zoo arm en zoo koud, Ziet waar de mensch zijn dierm aan houdt.

Engelen komt uit uw zalen zoo rijk, Maakt hem een woning den hemel gelijk, Strooit er de sterren-ke voor zijn voet, Spreidt er een zachten en hemelschen gloed.

Te Kaapstad heeft hij eenige weken, en hier voor een gebieding, hem vriendelijk overgemaakt door zijn volk, want zoo bleef de brave John Gresham zich nog altijd noemen.

Harry schreef brieven vol hoop en goede verwachtingen. Het klimaat hevel hem best e gezondheid was, reeds veel beter, en het loek waar schijnlijk dat hij zonder veel moeite een bezigheid vinden zou.

Hij behoeft elke week te zullen schrijven, doch na eene maand zwoer hij noordwaarts met het schip dat op de golf der beschaving altoos hooversrijt, en hij verzigt zijne belofte. Gedurende de nu volgende vijf jaren krezen de Greshams te Londen zeer weinig van hem te hooren; en dit wintje was niet van dien aard, dat het hunkerend deed maar méér.

Het volgend jaar op den 11 den dagen der onmiddellijke amsiging, dat openvakkische menschen kenmerk, schreef met de jaren al meer en meer eene heile lichheid van Harry Wylam te worden.

Op zekeren dag versam M. Gresham van een vertrouwd haren handelsvriend in Argentinië; dat eene jonge dame met name Maria Lamond, wier vader een groot huns hield te Rio de Janeiro, te het huwelijk was getrouwd met een vermaard Zuid-Amerikaansche generaal, die volk kams had tot president van zijne republiek te worden verkoren.

Na rijp overleg schreef de oude heer dit nu-zijn schip Harry, maar verzwag het noe voor Maria n. Hare ontving het bericht en hield zich de zeden vast van het lachen.

Hij werkte destijds als assendrijver bij een hoftand-handel, en hij dit bedriegt door zij opzied in een land, waar lichamskracht, versel trokkenheid en vordigheid met schietgeweer in de hoogste achtung ston.

Kort daarop overlegde hij een-zig-ziek en ontsnapte over slechts moelijk aan den dood.

De leas en de vrou h handelden hem met zijn vriendelijkheid, die niet misloofend was toe te schrijven aan het feit, dat de heeren Gresham's gebeding nog geregeld inkam, om te rinstond met gulle hand te worden verkwist. En i zonderheid de dochter van den leas — een plomp meisje, dat misschien een leuder hant bezat — moede zich af en werk dag en nacht niet van Harry's legerstede, tot dat het geest al voorbij was.

Lu 1234567890 Harry zijne krachten. Reeds

Hult dan het wiegen in hemelsch satin, Maakt dan een bedje zoo zacht als i kan zijn, En in uw heerlijcke, schitterende dracht, Haant hij zijn voorlijcke wiege de wacht.

Doeh, mijn Jesus, met gansch vrijen wil, Kwamant ge in dit kribbe, zoo arm en zoo kil, Armoede en hiden, dat zocht gij, mijn Kind, Om ons te toonen, hoe vurig ge ons mint.

Ja, uwe woning zoo koud en zoo arm, Toont ons uw harte zoo rijk en zoo warm; Waart gij met groothed op aarde gedaald, Nooit had uw heide zoo vurig gestraald.

Raadgevingen aan de jonkheid.

Onder dezen titel heeft ontangen een Amerikaan een vleschrift laten verschijnen, waarin hij zeer plechtige wenken geeft aan hen, die zich een goeden stand in dematschappij willen verzekeren :

1. Heb geen andere bekommernis dan om u eene hoopbaan te kiezen en vraag u daarom af : « Waartoe heb ik goed ? »

2. Verlies nooit eenen minuut van uwen tijd. 3. Gebruik al uwe krachten in tot een enkel doel. Bijf niet in multicolore aarzelingen drien. 4. Toon u altoos goed gezond, en geveet u om de kleinste woordeverantwoordheden des levens te verdragen.

5. Heb goede manieren. Een heftig mensck kan de rijkdommen onthoren; alle deuren staan voor hem open. 6. Heb achtung voor uw eigen zelden en regel daarnar uw gedrag. Heb ook vertrouwen in u zelden om ook vertrouwen bij anderen op te wekken.

7. « Werken of sterfen ! » dit is de leuz der natuur. Hij die niet werkt zal verstandelijk zeldijk zijn dachtelijk sterfen. 8. Wess nauwgezet in alles. Biedt niets, voorafre goed nageleest en de omstandigheden goed gewogen te hebben; maar houd onverzekelijk uw woord.

9. Twintig zaken half verricht, zijn zoveel niet als eene enkele goed gedaan. 10. Uwe leven zal zijn wat gij het zelf gemaakt hebben. De wereld geeft ons terug, wat wij haar geven.

11. Leer wat trekken uit het mistaken uwer oormening. 12. Zorg voor uwe gezondheid, het kostbaarsch wat gij heet; en daarom wess matig in alles.

Alcohol als geneesmiddel.

De alcohol geldt bij velen als een goed middel om de traagheid der ontlasting te verhelpen. Deze meening is weliswaar juist, want de alcohol bevordert de ontlasting; maar weet men wel, ten koste van welken prijs deze gekochte wonder! wij zullen dit onmiddellijk aan het licht brengen.

De alcohol is een zeer sterk opwekkend middel voor het slijmvlies langs den geheelen loop der spijsverteringsorganen. Reeds kleine hoeveelheden, die in maag en darm ingebracht worden, veroorzaken hier een zichtbare roothed van het slijmvlies; bij grotere hoeveelheden of bij sterk geconcentreerde dranken, zoals jenever, gaat deze roothed over in een opzwellig, die goed beschouwd eigenlijk niets anders is, dan een grotere bloedvulling.

Nu weten wij wel, dat de slijmvliesen bestand zijn om slijm, reest, spijsverteringsvochten, te leveran; dat ook dit slijm in des te grooiter hoeveelheid gevormd wordt, namate het bloed de slijmvliesen overvloediger doorkraast, en eindelijk, dat dit slijm het natuurlijke middel is ter bevordering van de dagelijkse ontlasting. Wanneer men na alcohol aan de spijsverteringsorganen toevoegt, dan zwelt hun slijmvlies op en er wordt meer slijm afgeschied, dat de wegen en de drekstoffen giftigrijk maakt.

Maar dit gaat, helaas, niet altijd zoo! De

werking, zoals zij hierboven beschreven is, heeft alleen plaats bij afonterlijke protnemingen, en bij gezonde personen.

Bij een voortdurende toevor van alcohol verandert t beeld volkomen van aanzien. De aanvankelijk slechts voorbijgaande opzwellig gaat allengs over tot een blijvende. Het is duidelijk, dat er geturende dit stadium meer slijm wordt afgeschied, dat een geregeld ontlasting onderhouwt en bij zoo talloos velen, de onguiste meeting ingang doet vinden, dat alcohol de ontlasting bevordert. Deze gunstige uitwerking is slechts van voorbijgaanden aard.

Hoe langer het slijmvlies gezwollen blijft, (hetgeen bij een dagelijkschen regelmatigen toevor van alcohol gescheuen moet), des te meer wordt zijn eigenlijke samenstelling verward, en verliest het zijn va karakter. Er vormen zich aanvankelijk bijna onmerkbaare, maar allengs steeds in groote mate toenemende verhardingen, welke de ware organen — de slijmklieren — altijd verder verdringen; hoe meer deze echter verdwijnen, des te minder slijm wordt er voortgebracht, het slijmvlies wordt drager, en er treedt een stadium van traagheid der ontlasting in, dat iedere wijf- of bierdrinker bij zinnel kan waarmoen.

De kwaal wordt nog verergerd door den ovsantagen toevor van opzjen, daar de meeste wijf- of bierdrinkers tevens sterke eurs zijn. Toch zullen er onder dezen ongezundheid nog velen gevonden worden, die desondanks een geregeld ontlasting hebben. Weun, dezen zelfvertrouwen hebben kunnen wij niet antwoorden, dat het in die dranken aanwezige water niet aangebracht maect nog oongsins verandert, daar het den darm doorspeet en de drekstoffen verdrant. Maar op den duur is ook dit water niet voldoende, om het slijmvlies tegen verkwijking te beveiligen.

W.

De Matigheidsvriend.

LUITENANT-GENERAAL

de TIEGKEN de TERHOVE,

door den schrijver van de GESCHIEDKUNDE DER STAAT TONGEREN.

Het gewoon geselschap, de klanten van alle dagen, zitten rond de tafels van eene der voornaamste herbergen van Tongeren, de herberg dragende voor uithangbord » de Leuhoorn ».

Het was een der eerste dagen van de maand Maart 1815.

Een vromedeling, een handelsreiziger, troed hinnen in een restaurant der stadpoort van Trierlen en kondigde het ergst nieuws aan van de terugkomst, met het erland Elka, van Napoleon-Bonaparte.

« Dat is niet waar, ik zou het weten, wij ik een zijner officieren ben, roept met donderende stem een van de Tongersche klanten, niet zonder een soldatenkruisje te laten roemen.

« Ik vertel u, antwoordt de reiziger, wat ik onder wij vernomen heb, komende van Brussel.

« Het wil ik juist weten, zegt de officier wat er van is. Ik ga dadelijk het bevel geven mijn paard te zadelen, — en, na zijn glas in eene teug geleidig te hebben, gaat hij uit.

De vromedeling verlaat in den loop van den avond dat men, die het geselschap verlaten had, Ridder de Tiecken de Terhove was, Luitenant-Golon van het Fransche leger, Officer van het Eers-legerion, Ridder van het Orde der Lele, Ridder van het keizerlijk Orde der Vereninging, Ridder van het Orde van den H. Lodewijk, Ridder van het Orde der Umie.

De Ridder Maria-Michel-Balthazar de Tiecken de Terhove, geboren te Tongeren, den 11 Januari 1777, heeft gedurende een veertigtal jaren, op roemrijke wijze, de Fransche Republiek en de Bataafsche Republiek gediend, onder keizer en vier koningen. Hij heeft deel genomen aan een tiental veldtochten, een derigtal veldslagen en verschillende belegeringen.

Op het ijs.

1. Schaatsen schittern, ridders pralen In de gouden zonnestralen. 't Ijsdip glimt, door 't stal doorsnoeden, Sneeuwstof kleemt aan 'arresleden.

2. Zie ze zwenken en rijden In lichte en snelle vlucht. — Zie ze keeren en gliden Door de suizende lucht. —

3. Menschengewemel en schaatsengensis, Piekengeklatter en sledengeruisch, Bont gemengd der joude jeugd, Klunkend gelach en schatrende vreugd.

4. Zou gijdt en snijdt er alles dooren, Zoo vliegt en licht de tijd daarheen, — De zon verdwijnt in neevelige lucht. — De nacht verschijnt, het daglicht vluet. —

5. De schaduw ligt op 't gladde pad, De kou valt neer en stijft het nat. — Niets meer te zien in nacht en donker, Dan lichtglimm en steroglouker. —

6. Geen zwenken meer, noch rijden, In lichte en snelle vlucht. — Geen keeren meer, noch gliden Door de suizende lucht.

STADS- en PROVINCIENIEUWS.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 12 JANUARI.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld: 265 koeien en kalveren, 290 vette varkens en 137 magere varkens, 0 schapen.

Te bekomen ten burelen van den Postrijder OMSLAGEN VOOR VISIEKARTEN, uitgegeven ten voordele van het werk van het genootschap van den H. Vincentius a Paulo, te Tongeren.

Pris: 4 centiemeer het stuk, 4 fr. de 100. Wij raden dringend een lezer aan gebruik te maken van deze omslagen, ten voordele der armen, bijgestaan door de maatschappij.

Apotheek. — Zondagrust. ZONDAG 25de DECEMBER zal de Apotheek van M. HUYDTS

alleen open blijven, van 12 oren 's middags tot 13 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Bij den Postrijder van heden behoort een BIJVOEGSEL.

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. Docteur Sonval, médecin spècialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liège, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.

Komt te verschijnen en is te koop in den boekhandel COLLEGE Groote Markt te Tongeren: Men ieste jong broek

Tongersche lieche PRIS: 1 fr.

Zanggenootschap der H. Familie. Ter gelegenheid van Kerstmis zal het zanggenootschap der H. Familie de volgende stukken voor soli, koor, orgel en orkest uitvoeren:

Om 3 u. 's morgens: Messe Ste Thèrèse, par La Haële.

Om 6 u. Noel, par Ad. Honhou.

Om 10 u. Messe solennelle, par Perosi.

Om 4 u. namiddag, Salut solennel, par Van Paeschon.

Burgerbezoek. — Morgen zondag, Kerstdag, verplichtende algemeene vergadering voor al de werkende leden. Hernieuwing der helft des bestuurs. Kiezing van nieuwe leden. Daarna prachtige kersboom en tombola.

S'-Helen's dien dienst waarnaar... Er was ook nog een kind, een meisje dat door M. Gresham was aangenomen, geloof ik?

— Hoe zag het er uit, dat meisje? Was het donker? vroeg de matie stem.

— Neen, blond, met blauwe oogen. De zieke, naar lichte zoo wonderlijk, dat de zending niet wist wat hij er van denken moest.

— Had jufvrouw Gresham geen trouwplannen? vroeg Harry weer.

— Neen, ik heb wel hooren zeggen dat zij altoos ongetruwd wilde blijven.

De beide mannen zwegen een wijl; en toen ging de zending bemerkend dat Harry in slaap gevallen was, zedende het heete van den namiddag wat te rusten. Voor zonsondergang was hij weer op de been en spoorde de veerlin aan om zich op te maken.

Toen Harry uit zijne sluiumber ontwaakte, zat zijn nieuwe vriend naast hem en bood hem wat voedsel aan, dat de zieke, uitgeput, met moede tot zich nam.

— Hebt ge ooit den naam van Marquary gehoord? vroeg Harry den zending — den «ingenen man van beschaving met wien hij sinds jaren een woord gewisseld was.

— Marquary? zoo luide het antwoord. Welke Engelschman kent dien naam? Hij is een van onze beste generaals in Indië.

— Hij was de eenige man voor wien ik ooit hang was, zegde Harry met een lachje, en hij keerde zich om en viel opnieuw in slaap.

Hij roerde zich niet, toen tegen zonsondergang, de tocht hervat werd. Een gedurende de reis over het door de maan beschenen veld, gaf hij geen antwoord, maar zijn metgezel iets tot hem zegde.

Den ganschen nacht reed men voort. Het daggende reede, toen de wagens het stadje Ooms-trand berieken en voor de eenige herberg stielden.

De geestelijke ging naar Harry's wagen en maakte de klep van de huif, die tegen den zwaren droom gestolen was geweest, los. Hij trok het natte doek ter zijde, en vond dat datgene, wat zoo lang drijfthout was geweest, eindelijk den val bereikt had.

— Einde.

VAN MISSTAP TOT MISSTAP.

22de VERVOLG.

XXX.

Opnieuw in het leven van wal steken — ziedaar dus Harry Wylam's bestid, zoudr hij zich kind bezogt wouder het dak, waar zijne eigen kindheid een thuis had gevonden.

Of hij dit bestid reeds voor zijne terugkomst in England bij zichzelf genomen had? Het is niet waarschijnlijk. Vermoedelijk handelde hij ook ditmaal weer, zoals bij alles wat den loop van zijn leven had bepaald, naar de opvatting van het oogblik.

Men moete nog zoo blind en zorgloos door het leven wandelen, toeh doet men met de jaren eene zelfkennis op. Harry Wylam kende zichzelf nu genoeg, om te weten dat hij voor eene plotselinge verooking in den regel bezweek.

Hij was er geen van die weinigen, die de verleding onder de oogen kunnen trinden en een Spartaansch gezemoen er in vinden laar te trotsieren.

Integendeel, hij was zwak; en hij wist dat hij zwak was. En nog iets anders wist hij thans, sedert hij Mirona terevan had met zijn als, zeldert hij hoozen droom van zijn indische leven ontvank, had hij bij dit wezen een-klaps het besid in zich gevoeld, dat hij zeh beel verhoeden had, toen hij haar verhoeden, dat hij nooit eene andere had lief gehad, dan haar, en dat hij nooit eene andere zou lief hebben.

— Neen, zegde hij bij zichzelf, toen hij aan boord stapte van het schip, waarop hij was ingeschoopt naar de Kaap, ditmaal wil ik een gentleman zijn!

was hij weer eenige dagen aan het werk, toen de haas naar hem toekam en hem ter zijde riep.

— Zag eens, zegde de hoer met dikke stem terwijl hij verkant voor Harry pot vatte — Wanneer denkt gij dat meisje te trouwen?

— Nooit, antwoordde Harry kortweg. — Ge zult met dat meisje trouwen, hoer! — Ik mag omvallen als ik het doe! riep Harry met eenen lach, — waarop de haas hem een slag gaf en zwoer dat hij hem zoo vermoorden.

Harry, hoewel nog maar half van zijne ziekte hersteld, vocht met den haas, ramde hem af en liet hem half dood voor zijn noordwaarts, waarheen hij zwerfde hij noordwaarts, waarheen de gevel van gelukzoekers en gespuis zich aandienend voorsteld en het volle ledrag van s' heeren Gresham's eerstevolgende zending maakte hij over aan den Hollandschen haas, die geen reden zag om dit geschied niet te aanveerden.

En deed van dit zeld ten koste gelegd aan een miswalek met het schelste blaas voor de pomp-dochter met het heetste hart, en ons-wijgd zal dit heep gekookte gemoid van dit mezig daarin eene vertrouwen-zelg helme-nie van ont.

— Als ik mij niet vergis, zegde hij, met de kalme zekerheid van zijn bloed, als ik mij niet vergis, dan ontmoet ik in u een gentleman?

— Gewoest, antwoordde de zieke, terwijl hij zijne verongelukkige hand over zijn voorhoofd en over zijn krullend haar steek, dat bijna wit was. Ik was indertijd bij het leger en ik vocht mee bij den opstand. Mijn naam is Harry Wylam. Ik heb mijn ontzag gekregen, was een toegenomen van ont.

— En waart gij schuldig? vroeg de man. — Ja.

Harry zocht achterover op zijne ruwe matras, met open lippen en half gesloten oogen. De opwinding van dit kleine incident, op eene wageneis iets zeer gewoons, schon hem roeds te hebben afermat. Straks sloot hij zijne oogen. Meer dan een uur verloop er, voor Harry zich weer roerde. Toen wakte een vriendelijke stem hem weer tot het volle bewustzijn.

— Hier — wordt eens wakker! Hier heb ik een krachtlige soep voor u. Er is wat cognac omkeerd, en ik ga met u mee naar Ooms-trand. Want ge behoort tot mijne parodie.

Na de soep schon Harry wat sterker; hij toonde zelfs lust tot praten. De namiddag zingte voorbij; in de koele van den avond wilde de geestelijke den tocht voortzetten. De oesen grasden rustig en de inlandse voorman lag in de schaduw der wagens te slapen.

De zending, na gedurende Harry's slaap een stevig maal te hebben genomen, stak nu zijne